

Στη μνήμη του Καθηγητή Δημήτρη Κρεμαστινού

Αυτά τα λόγια δεν έχουν σκοπό να υμνήσουν τον Ιατρό, τον Ακαδημαϊκό Δάσκαλο, τον Πολιτικό, τον ΑΝΘΡΩΠΟ Δημήτρη Κρεμαστινό. Το ποιος ήταν, έχει χαραχθεί βαθειά στο μυαλό και στην καρδιά των ασθενών, των μαθητών και των συνεργατών του, αλλά και όλων εκείνων των συμπατριωτών μας που τον εκτίμησαν χωρίς να έχουν τη χαρά της προσωπικής γνωριμίας μαζί του.

Αυτά τα λόγια είναι απλά μια δική μου «αναφορά στον Φίλο μου».

Σάββατο απόγευμα 9 Μαΐου του 2020. Όπως βλέπω στην τηλεόραση, φαίνεται να τελειώσει η εξόδιος ακολουθία και σε λίγο ο Δημήτρης θα σκεπαστεί με το χώμα της αγαπημένης του ΡΟΔΟΥ. Σαν να ξυπνώ από λήθαργο, τινάζομαι και αναρωτιέμαι. Γιατί είμαι στην Αθήνα εγώ; Δεν έπρεπε να βρίσκομαι δίπλα στη Τζένη, σε όλους τους άλλους δικούς του ανθρώπους και τους φίλους του, εκεί μέσα στον ναό; Δεν έπρεπε να φωνάζω το ΑΘΑΝΑΤΟΣ μαζί με αυτούς που πήγαν να τον αποχαιρετίσουν; Και τότε με κυριεύσε ένας θυμός, ένας μεγάλος θυμός.

Τι είναι αυτό το αόρατο, απειροελάχιστο τέρας που κυνήγησε, βασάνισε για 40 και πάνω ημέρες και τελικά σκότωσε τον Δημήτρη, όπως λίγες ημέρες πριν είχε σκοτώσει τον φίλο μας τον Βαγγέλη, αλλά και τόσες χιλιάδες συνανθρώπους μας σε όλες τις χώρες του κόσμου; Τί είναι αυτό που στις τελευταίες τους στιγμές, τους στέρησε την παρουσία των δικών τους ανθρώπων, συντρόφων, παιδιών ή γονιών τους, των φίλων τους, των ίδιων των γιατρών και των νοσηλευτών – τριών τους, που είχαν καλυμένα τα πρόσωπα με μάσκα όταν τους φρόντιζαν; Τι είναι αυτό που τους εμπόδισε να νιώσουν το άγγιγμα του χεριού των αγαπημένων τους πριν το τελευταίο αντίο;

Και μετά ο μεγάλος θυμός, άρχισε να γίνεται μίσος για όλους όσους από ηλιθιότητα, ιδεοληψία ή υπεροψία παραπληροφορούν, προκαλώντας σύγχυση ή απάθεια στους συμπολίτες μας, μετατρέποντας τους σε ανυπάκουα και εύκολα θύματα του πανούργου εχθρού, του κορωνοϊού. Ένωσα απέχθεια για τους ανεγκέφαλους που αμφισβητούν ακόμη και την ύπαρξή του, χαρακτηρίζοντας ανύπαρκτα τα εκατοντάδες χιλιάδες θύματά του.

Τα αυτοκαταστροφικά μερικές φορές αυτά συναισθήματα του θυμού, του μίσους και της απέχθειας ένωσα ότι έπρεπε να τα τιθασεύσω. Για να αποσπάσω λοιπόν το μυαλό μου από τις κακές σκέψεις, έψαξα στο αρχείο μου για οτιδήποτε θα μπορούσε να τις διώξει από μέσα μου. Δυστυχώς το πρώτο έγγραφο που βρήκα ήταν μία πρόσκληση της Ελληνικής Εταιρείας Δημόσια Υγείας για να προεδρεύσω στην Διάλεξη του Καθηγητή Δημήτρη Κρεμαστινού τη Δευτέρα 16 Μαρτίου 2020, τις ημέρες δηλαδή περίπου με το ραντεβού του με τον δολοφονικό ιό. Και τότε σαν κινηματογραφική ταινία πέρασαν από μπροστά μου όλες εκείνες οι στιγμές των τελευταίων 44 ημερών. Όταν κάθε βράδυ ενημερωνόμουν για την πορεία της νόσου του. Μου ήλθαν και πάλι στο μυαλό τα λόγια των συναδέλφων μας ιατρών, που πάσχιζαν να τον σώσουν. Λόγια όπως: «Πάμε καλύτερα» που αναπτέρωνε τις ελπίδες μας ή «δυστυχώς έχει βαρύνει» που επανέφεραν τη θλίψη. Εκείνη δε η λέξη που θα διαγραφεί πια από το λεξιλόγιό μου είναι το «σταθερός». Χάθηκε εκείνο το «αναπνέει

μόνος του χωρίς αναπνευστήρα»; Γιατί δεν το ακούσαμε ποτέ; Έφυγα από το γραφείο και τα βήματά μου με οδήγησαν στην αποθήκη του σπιτιού μου, όπου φύλαγα παλιότερες φωτογραφίες και άρχισα μανιωδώς να ψάχνω για εκείνες, που αποθανάτιζαν τα καλοκαίρια στη Χάλκη, με όλη την παρέα, την Τζένη, την Εύα, τον Μάκη, τη Βίκυ και πολλούς άλλους. Και σχεδόν όλη την ώρα μαζί μας, εκείνος ο χαρακτηριστικός τύπος του νησιού με το θαλάσσιο ταξί του, που έκανε τη διαδρομή Κάμειρο Σκάλα – Χάλκη, τον φίλο του Αλέφαντρο με τα αγριοκάτσικά του, που πηγαίναμε παραθαλασσίως να τα ποτίσουμε. Με τις ψαριές μας, αλλά και την κουτοπονηριά μου, όταν αγόρασα μεσοπέλαγα από ένα ψαροκάϊκο έναν ροφό και μία συναγρίδα, πέντε κιλά το καθένα και εμφανίστηκα σαν να τα ψάρεψα εγώ. Ελάτε όμως που η παρατηρητικότητα του Τζίμη, με ξεσκέπασε, αφού πρόσεξε ότι η πετονιά που είχα ήταν πολύ λεπτή και ήταν αδύνατο να αντέξει το βάρος αυτών των ψαριών. Έγινε μεγάλη πλάκα. Τι ωραίες ημέρες!!! Με γέλια και χορούς, χωρίς κορωνοϊούς, με ανθρώπινη ζεστασιά, με κρατημένα τα χέρια και κυρίως με συντροφικότητα. Και μέσα σ' αυτό το σκηνικό, με φόντο το πατρικό του σπίτι, ο Δημήτρης ήταν ευτυχισμένος!

Ετσι θέλω να τον θυμάμαι, έτσι τον αποχαιρετώ αυτήν τη στιγμή, γράφοντας τούτα τα λόγια. Ήρεμο, περιτριγυρισμένο από ανθρώπους που τον σεβόταν, τον θαύμαζαν, τον αγαπούσαν. Τους συμπατριώτες του της όμορφης Χάλκης.

Για δείτε, ο θυμός, το μίσος και η απέχθεια εξαφανίστηκαν. Η ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο για όλους μας, ακόμη και για τους ανεγκέφαλους, ξαναγύρισε. Ναι, αλλά θα μου πείτε χωρίς τον αγαπημένο φίλο σου. Αναπόφευκτα μια πικρή ανάμνηση παραμένει, αλλά ο πόνος απαλύνεται στη σκέψη ότι ο Δημήτρης βρίσκεται πια εκεί στο νησί του, υπάρχει στον αέρα που δροσίζει και στα κύματα που βρέχουν τη Χάλκη.

Χρήστος Κίττας